

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **J. P.**, zastoupena Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní se sídlem v Liberci, ul. Komenského 87/3, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.3.2011, č.j.: 904/23548/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou ke zdejšímu soudu se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž žalovaný podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění rozhodném (dále jen „ZSDP“) ve spojení s § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném (dále jen „daňový řád“) zamítl její žádost o prominutí daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období:

- od 1.1.1998 do 31.12.1998 ve výši 4 215,-Kč vyměřené Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou dodatečným platebním výměrem č.j. 32444/04/187912/5519 ze dne 25.3.2004,
- od 1.1.1999 do 31.12.1999, ve výši 12 195,-Kč vyměřené Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou dodatečným platebním výměrem č.j. 32455/04/187912/5519 ze dne 25.3.2004.

Žalobkyně v podané žalobě namítala nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávné aplikace práva a podstatných procesních vad správního řízení.

Uvedla, že na základě daňové kontroly provedené u jejího manžela, jí byla, jakožto spolupracující osobě, dodatečně doměřena daň. Daňová kontrola provedená u jejího manžela však byla nálezem Ústavního soudu ze dne 18.11.2008 sp. zn. ÚS I. 1835/2007 označena za nezákonnou. Proto podala žádost o prominutí daně, neboť § 55a ZSDP se vztahuje nejen na nesrovnalosti vyplývající z daňových zákonů, nýbrž i na nesrovnalosti při způsobu jejich uplatňování (viz nálezy Ústavního soudu III. ÚS 103/06 ze dne 23.1.2007).

Nesouhlasila s právním posouzením žádosti žalovaným, neboť žádost byla nesprávně zamítnuta s poukazem na problematiku temporálních účinků judikатурních zvratů. Žalovaný tak nepřipustně zúžil zákonem stanovené podmínky pro prominutí daně pouze na nesrovnalosti legislativního charakteru. Prominutí daně není ani mimořádným opravným prostředkem v pravém slova smyslu, když jím nedochází k přezkoumání meritorního rozhodnutí, nýbrž se jím promíjí jeho důsledky.

Namítala, že žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou přezkoumatelnou správní úvahu, z níž by bylo zřejmé, že se žalovaný zabýval konkrétními věcnými důvody uvedenými v žádosti. Konstatovala, že žádost byla zamítnuta toliko na základě procesních důvodů, čímž nebyla posouzena v plném rozsahu.

Dále žalovanému vytýkala, že se z úřední povinnosti nezabýval žádostí komplexně. Z žalobou napadeného rozhodnutí totiž nevyplývá, že by při posuzování žádosti vyšly najevo další důvody, které sice žalobkyně neuplatnila, ale tyto by měly na rozhodnutí vliv.

Namítala, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí obsahuje nesrozumitelné tvrzení, že: „prominutím daně nelze dodatečně přiznávat práva, která daňový subjekt neuplatnil v rámci provedeného daňového řízení“. Zdůraznila, že žalobkyně svá práva v daňovém řízení řádně uplatnila.

Nesouhlasila s procesní formou rozhodnutí žalovaného, neboť pokud podle žalovaného nebyly splněny podmínky podání žádosti, pak se jí neměl meritorně zabývat, a měl ji odmítnout a řízení dle § 27 písm. h) ZSDP zastavit pro nepřípustnost.

Žalobkyně navrhla soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobou uplatněné námitky. Zdůraznil, že prominutí daně dle § 55a ZSDP je mimořádným opravným prostředkem, a proto nelze změnu výkladu § 47 ZSDP, která byla předmětem nálezu Ústavního soudu pod sp.zn. I. ÚS 1611/17 ze dne 2.12.2008, považovat za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů. Poukázal na to, že na prominutí daně není právní nárok. Jedná se o výjimečný institut, jehož hlavním smyslem je pružně reagovat na nepředvídané, nezamýšlené či případné protiklady v daňových zákonech. Vztahuje se tedy na zcela výjimečné případy, pro které zákon musí mít adekvátní řešení, jako projev tzv. vyšší daňové spravedlnosti. O takovéto důvody se však v posuzovaném případě nejednalo.

Nesouhlasil s námitkou nesrozumitelnosti části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že žalobkyně v předcházejícím správním řízení nevyužila mimořádného opravného prostředku (obnovy řízení) proti dodatečným platebním výměrům ze dne 25.3.2004.

Odmítl námitku nesprávného procesního vyřízení žádosti dle § 55a odst. 1 ZSDP. Žádost totiž obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti, proto nebyl důvod, aby byla posouzena jako nepřipustné podání. Zdůraznil, že byla posouzena v plném rozsahu a jelikož nebyly shledány nesrovnalosti vyplývající z uplatňovaných daňových zákonů tak, byla zamítnuta. Vysvětlil, že institut prominutí daně neslouží k revidování postupu správce daně, proto je zjištění skutkového stavu v tomto případě omezeno toliko na odhalení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 25.3.2004 Finanční úřad v Jablonci nad Nisou žalobkyni vyměřil dva dodatečné platební výměry na základ daně, daň a ztrátu z příjmu fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 1998 a 1999, a to na základě zprávy o daňové kontrole č.j. 1891/04/187931/0301 ze dne 12.3.2004 provedené u jejího manžela.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.3.2010 č.j. 59 Ca 52/2005-140 bylo rozhodnuto tak, že rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí nad Labem o dodatečných platebních výměrech manžela žalobkyně byly pro nezákonnost zrušeny. V odůvodnění rozsudku bylo uvedeno, že Ústavní soud o ústavní stížnosti podané manželem žalobkyně rozhodl nálezem ze dne 18.11.2008, sp. zn. I ÚS 1835/07 tak, že zrušil předchozí soudní rozhodnutí a soudy zavázal právním názorem, že za formálně zahájenou daňovou kontrolu je nutné pokládat i takovou, při jejímž zahájení neexistovalo podezření zkrácení daně, byť by v jejím průběhu bylo zkrácení daně prokázáno. Proto Krajský soud dospěl k závěru, že sporované daňové výměry byly vydány po marném uplynutí prekluzivní lhůty dle § 47 ZSDP, protože daňová kontrola byla shledána nezákonnou.

Dne 20.8.2010 žalobkyně podala k Finančnímu úřadu v Ústí nad Orlicí žádost o prominutí daně vyměřené jí dodatečnými platebními výměry za roky 1998 a 1999. Žádost odůvodnila tak, že daňová povinnost jí byla stanovena na základě nezákonné daňové kontroly provedené u jejího manžela, což vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2010 sp. zn. 7 Afs 20/2007 a Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 30.3.2005, č.j. 59 Ca 51/2005-25. Z čehož dovodila neoprávněnost dodatečných platebních výměrů.

Dne 18.3.2011 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že institut prominutí daně neslouží k revidování postupu správce daně při aplikaci daňového zákona, proto je zjištění skutkového stavu v tomto případě omezeno na odhalení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Jedná se o institut liberační, kterým se promíjí nebo zmírňují důsledky stanovené daňové povinnosti. Shrnul podstatný obsah spisového materiálu a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54, konkrétně část VIII. Nazvanou „K temporálním účinkům rozhodnutí rozšířeného senátu“ konstatoval, že uplatnění temporálních účinků znamená nemožnost revidovat cestou mimořádných opravných prostředků pravomocně stanovenou daňovou povinnost. Pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ nelze zaměňovat se změnou výkladu daňových zákonů, v tomto případě se změnou § 47 ZSDP. Žalovaný uvedl, že za nesrovnalost nelze považovat přiznání výjimky ze zákona o správě daní a poplatků, odstraňování případných vad rozhodnutí nebo postupu správce daně. Prominutím daně dle §

55a ZSDP nelze dodatečně přiznat práva, která daňový subjekt neuplatnil v rámci provedeného daňového řízení. Jelikož žalovaný neshledal, že by důvodem žádosti byly nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, zamítl ji.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které jejímu vydání předcházelo, a to v intencích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 55a odst. 1 ZSDP ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení.

Podle § 264 odst. 6 daňového řádu žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně, žádosti o prominutí daňového nedoplatku, žádosti o posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách, které byly podány podle dosavadních právních předpisů, a které nebyly vyřízeny do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech.

Soud předně uvádí, že rozhodnutí dle § 55a zákona o správě daní a poplatků podléhají soudnímu přezkoumání, přestože jsou založena na správním uvážení a na jejich vydání není právní nárok viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2010, č.j. 7 Afs 15/2007-106, jenž byl vydán na základě Nálezu Ústavního soudu ze dne 22.7.2009, sp.zn. III. ÚS 2556/07.

V této souvislosti soud rovněž jako žalobkyně v žalobě poukazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23.1.2007 sp.zn. III. ÚS 103/06, v němž bylo uvedeno, že : „*To platí i o ustanovení § 55a daňového řádu, upravující prominutí daně či jejího příslušenství, jež je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitěho právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný "důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů" (jako předpokladem prominutí daně) a "důvodem odstranění tvrdosti" (jako dalším možným předpokladem prominutí příslušenství daně) nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitěho právního pojmu či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je pak na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout či nikoli. Dodržení těchto mezí - správního uvážení či jejich zneužití - ve správním soudnictví přezkoumatelné je (§ 78 odst.1 s.ř.s.); je zde tedy oprávnění účastníka řízení požadovat, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném procesu vymezeném normami hmotného i procesního ("daňového") práva, s vyloučením případné svévole ze strany rozhodujících správních orgánů. Právo na řádný proces (zejména ve smyslu práva rovného postavení všech účastníků řízení a jejich nediskriminace, práva na projednání věci bez zbytečných průtahů apod.) je zde proto tím*

veřejným subjektivním procesním právem, jež mohlo být porušeno či dotčeno a jehož ochrany se lze u soudu dovolat, i když zde subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy není.“

O mimořádném charakteru institutu prominutí daně dle § 55a ZSDP svědčí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54, v němž bylo konstatováno, že *„Pokud tedy jde o smysl institutu prominutí daně a jejího příslušenství, vychází soud z toho, že promíjení daňových dluhů bylo vždy vnímáno jako milost, jako výjimečné osvobození konkrétního případu z všeobecné daňové povinnosti. ... a lze uzavřít, že rozhodnutí o prominutí daně podle § 55a d.ř. je rozhodnutím vydávaných ve sféře volného uvážení. Přičemž správní orgán i při naplnění zákonných předpokladů daň prominout může, ale také nemusí. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání, Na to, aby byla daň prominuta, skutečně není (a nemůže ani být) subjektivní „právo“ („nárok“), ani při splnění jakýchkoliv podmínek. Není tu tedy „právo na právo“, ale „právo na řádný proces“, jehož součástí je i „právo na správní uvážení v zákonných mezích“ či právo na nezneužití správního uvážení.“*

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska dodržení procesního postupu a případného zneužití správního uvážení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2015, čj. 9 Afs 200/2015-29, konstatoval, že hodnocení prominutí daně nebo jejího příslušenství probíhá ve dvou fázích. *„V první fázi je třeba posoudit, zda je dána nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, případně tvrdost zákona (při rozhodování o prominutí příslušenství daně). Jde o hodnocení, zda konkrétní skutkové okolnosti případu naplňují znaky neurčitého právního pojmu. Pokud jsou tyto znaky naplněny, správní orgán v druhé fázi zvažuje, zda daň promine, přičemž zde disponuje správním uvážením.“*

V posuzovaném případě žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení své žádosti o prominutí daně podané dle § 55a odst. 1 ZSDP. Soud dospěl k názoru, že žalovaný se řádně zabýval důvodem uvedeným v její žádosti, tj. že daňová povinnost jí byla stanovena na základě daňové kontroly, která byla v mezidobí rozhodnutím soudů shledána nezákonnou. Žalovaný správně uzavřel, že tvrzený důvod není nesrovnalostí vyplývající z uplatňování daňových předpisů ve smyslu § 55a odst. 1 ZSDP. Vzhledem k tomu, že nebyly splněny předpoklady pro prominutí daně, byla žádost zamítnuta. Tudíž nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný, který postupoval v souladu s § 55a ZSDP, tím nepřipustně zúžil zákonem stanovené podmínky pro prominutí daně. Soud má za to, že žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal s důvodem žádosti. Přičemž z žádného zákonného ustanovení nevyplývá povinnost žalovaného zjišťovat veškeré skutečnosti, které by „mohly mít vliv“ na posouzení žádosti. Žalovaný je jakožto správní orgán vázán zákonem a dalšími právními předpisy, je povinen je plně respektovat a postupovat v souladu s jejich zněním; není oprávněn prominout daň na základě jiných důvodů, než pro nesrovnalosti vyplývající z uplatňování daňových zákonů, byť by se takový postup mohl jevit spravedlivým.

Nápravy nezákonnosti rozhodnutí nelze dosáhnout prostřednictvím prominutí daně. Soud podotýká, že rozhodnutí Ústavního soudu, na které žalobkyně poukazovala, aby osvědčila oprávněnost důvodu své žádosti, a to rozhodnutí sp. zn. I ÚS 1835/07 ze dne

18.11.2008, bylo v mezidobí překonáno stanoviskem pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS – st. 33/11-1 ze dne 8.11.2011.

Žalovaný tedy pouze interpretoval neurčitý právní pojem „nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů“ a aplikoval jej na daný případ, čímž nedospěl do druhé fáze, v níž by žádost o prominutí daně podrobil správnímu uvážení. Soud má tedy i námitku žalobkyně ohledně absence přezkoumatelné správní úvahy v daném případě za nedůvodnou.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný institut prominutí považuje za specifický prostředek liberační povahy, při jehož uplatnění nedochází k nápravě či odstranění vad rozhodnutí nebo nesprávného postupu správce daně. Za nesrovnalost vyplývající z uplatňování daňových zákonů, která dle § 55a odst. 1 ZSDP může představovat jediný důvod pro prominutí daně, nelze považovat nezákonnost rozhodnutí správce daně ani jinou nesprávnost při aplikaci daňových norem, byť by se jednalo o nezákonnost daňové kontroly, na jejímž základě byly dodatečné daňové výměry vydány. Proto žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.10.2008, č.j. 6 As 7/2005-97, v němž se vyjádřil k temporálním účinkům judikturních rozhodnutí tak, že změna či zpřesnění judikatury není dostatečným důvodem pro využití mimořádných opravných prostředků ve věcech, týkajících se stejného právního problému, které však byly před vydáním nového rozhodnutí pravomocně skončeny ve správním řízení, a proti nimž nebyla v odpovídající lhůtě podána správní žaloba.

Výše uvedený závěr podporuje i teleologický výklad. V důvodové zprávě k zákonu č. 35/1993 Sb., kterým došlo k zavedení institutu prominutí daně a prominutí příslušenství daně, se uvádí, že *„tato úprava je zvlášť důležitá v současné době, kdy při zavádění nové daňové soustavy nutno předpokládat vznik nesrovnalostí a tvrdostí, zejména s ohledem na okolnosti, za kterých je nová daňová soustava zakládána.“* Obdobnou úpravu obsahuje i současný zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném, dle jehož § 260 odst. 1 písm. a) může ministr financí z moci úřední, pokud jde o daně, které spravují jím řízené správní orgány, zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. Důvodová zpráva vysvětluje, že *„o nesrovnalost půjde v případě, kdy nastane kolize při aplikaci dvou právních norem (může se jednat i o normy obsažené ve stejném právním předpise). Jinými slovy, v případě, že postup nařízený normou prvou by ve svých důsledcích znamenal porušení normy druhé, výklad by tedy vedl k nemožným nebo nesmyslným požadavkům na chování daňových subjektů. Zachování obecné možnosti řešení případných nesrovnalostí je nutný vzhledem k charakteru daňových zákonů daného především politickým tlakem, který provází jejich přijímání. K nesrovnalostem proto může vzhledem k tomu, v jakém spěchu jsou někdy změny v daňových zákonech přijímány, docházet i do budoucna.“*

Z citovaných pasáží důvodových zpráv je zřejmé, že smyslem a účelem zavedení prominutí daně není náprava nezákonného rozhodnutí správce daně o stanovení daňové povinnosti, nýbrž snaha pružně reagovat na nesoulad v daňových zákonech, tedy nedopustit, aby byl v důsledku aplikace protichůdných daňových norem daňový subjekt nepřiměřeně zatížen povinnostmi. V posuzovaném případě však žádná kolize daňových norem opravňující uplatnění prominutí daně nenastala.

Žalovaný v žádosti uplatněný důvod posoudil jako snahu žalobkyně zvrátit dodatečnými platebními výměry založené povinnosti, a proto jeho posouzení obsahovalo také zcela logickou úvahu, že institutem prominutí daně „nelze dodatečně přiznávat práva, která daňový subjekt neuplatnil v rámci provedeného daňového řízení“. S uvedenou argumentací žalovaného, jehož úvahy neodporují zásadám logiky, se soud zcela ztotožňuje a uvádí, že k nápravě nezákonných rozhodnutí o stanovení daně slouží jak řádné, tak mimořádné opravné prostředky, případně podání žaloby ve správním soudnictví.

K námitce nesrozumitelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2010, č.j. 7 Afs 1/2010-53, jehož druhá právní věta se zabývá náležitostmi řádného odůvodnění zamítavého rozhodnutí o prominutí daně dle § 55a ZSDP a v němž je uvedeno: „*Pokud z odůvodnění zamítaného rozhodnutí o prominutí daně... není zřejmé, jak věc rozhodující orgán uvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje důvody žádosti o prominutí daně/příslušenství daně za liché, mylné nebo vyvrácené, je daňovému subjektu de facto znemožněno uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit, popř. zpochybnit závěry rozhodujícího orgánu. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.*“. Soud má v posuzovaném případě žalobou napadené rozhodnutí za řádně odůvodněné, neboť žalovaný se v žádosti uvedeným důvodem zabýval a srozumitelným a určitým způsobem uvedl, že v daném případě neshledal nesrovnalosti v uplatňování daňových zákonů, a proto byla žádost zamítnuta.

Soud se neztotožnil ani s námitkou nesprávné procesní formy žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný postupoval správně, když žádost neposoudil dle § 27 odst. 1 písm. h) ZSDP jako nepřípustné podání, nýbrž po zjištění, že splňuje jak formální, tak obsahové náležitosti, přistoupil k jejímu meritornímu posouzení dle § 55a ZSDP.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem veškerou výše uvedenou judikaturou správních soudů a soudu Ústavního, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná, úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. dubna 2016

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková